

TAMÁS MENYHÉRT
Reményország

(Ébredőben)

*Elme után a szó,
már-már kioltottan,
alig, de tart a dac,
türelmére lobban,*

*fényére hajt az út,
iramára biztat,
visszaigélt ígét;
magunk-íze ízt ad.*

(Ma sem)

*Szárnyra vágytunk, ma sem
vágyunk kevesebbre,
midőn, e föld megint
Hazakerekedne!*

A remény továbbírása

*Ki itt belépsz, próbálkozz újra a reménnyel,
(csak az aszályos embernek nincsen reménye),
a titok nem titok többé, a szándék sem: nyis-
sunk rést, világrést e régtől dacoló népnek;
előbb-utóbb megnyílik alatta az Idő szakadé-
ka... Forr, újra forr, hevében lázasan gyógyít
a jövendőlt jóslat, úgy tetszik, ezredjére is el-
marad a látvány, kézenfog a pillanat, mely
megtanít fölnevetni e földalji világra!*

Érkezésünk 70. esztendejében

*Bukovinai székelyek a Budavári
Nagyboldogasszony-templomban*

*Boldogasszony, Anyánk, himnuszol
a lélek, az összegyűlt; éneklő erő,
színednek előtte szakaszol a fohász,
Templomodban templomainkat látjuk,
templomainkat halljuk, a falak éke
mögül eleink arca, szabdalt ideje
vértük elő, Ne felejtkezzél el, szól,
egybeszól a nemzeti ének, hálával,
kik máig-utunkat megérhettük, há-
lával, kik honi oltalmadat könyörgik!*

Templomünnep után

*Villan a toronyég,
felgyúlt szívünkre szédül,
mélyén az imavég,
haza-félszékű reményt szül...*

K. P. 70

Mesterköszöntő

*Kő Pál és a lova –
fölfehérlő nyoma,
közelítve-tova
büszkell idehova,*

*Lova mellett, István;
égi tanúsítvány:
Ím, ahol én állok,
ott a Te országod!*